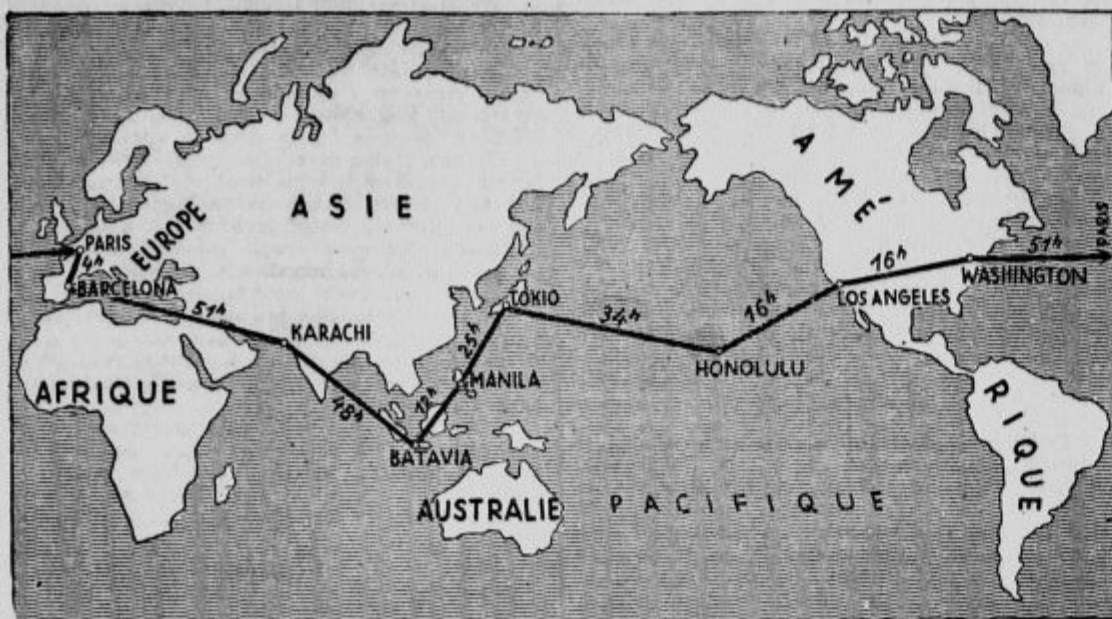

Z zrakoplovom okrog sveta

Ameriška družba Goodyear-Zeppelin v Akronu namerava uvesti zrakoplovno progo okrog sveta, ki je načrtovana na zgornji sliki, kjer so tudi navedene ure, koliko bo zrakoplov rabil od postaje do postaje. Družba, ki bo najprej uvedla poizkusne polete, upa na podporo ameriške vlade, posebno pa na poštne pogodbe, kakršne že dolgo časa obstoje z paroplovnimi in zrakoplovnimi družbami.

Junaška smrt

O pravih junakih, ki so umirali junaške smrti za velike ideje, svet le prerad molči. Tako evropsko časopisje le preveč molči o heroičnih dejanjih katoliškega misijonarja, ki se je ves žrtvoval za idejo ljubezni do bližnjega.

Mladi Alžan Wintz je bil šele 24 let star, ko je kot duhovnik stopil v misijonsko službo in bil poslan v afriško Senegalijo. Tam je med duševno bolnimi in pomoči potrebnimi deloval dolga desetletja. Največjo skrb in ljubezen pa je posvečal gobavcem, kateri so izmed vseh nesrečnikov gotovo najbolj nesrečni. Siromaki gnijejo ob živem telesu in pri polni zavesti dolga leta ter so obenem izobčeni ne le iz vsake družbe, ampak so z njimi pretrgane tudi vse vezi krvnega sorodstva in srčne ljubezni. Tem siromakom se je junaški Wintz vsega žrtvoval, jim stregel, jih tolažil, poskušal ter zanje skrbel. To je bilo resnično junaštvo človeka, ki se

je zavedal, da bi pri tem svojem junaškem delovanju mogel sam postati žrtev te strašne bolezni. In zgodilo se je, da se je misijonar p. Wintz res nalezl gobavosti med svojimi gobavci. Njegovi predstojniki so ga takoj poslali v Pariz, da bi ga tam zdravili in ozdravili najbolj sloveči francoski zdravniki. Toda vse prizadevanje je bilo zaman. Junaška dejanja tega patra so v francoski javnosti zbudila veliko občudovanje in sama francoska akademija ga je l. 1932 odlikovala. Pa vse to je za p. Wintza bila le majhna tolažba, ker vedel je, da mora umreti, ko je zdravniška veda nad njim obupala.

Vendar mož tudi v tej zavesti ni klonil, ampak je vedno mislil na svoje uboge gobavce. Ko je vedel, da je umrl dušni pastir v koloniji gobavcev »La Daurade« v Guadelupi, je takoj sklenil, da sam prevzame njegovo mesto. Zadnja leta svojega življenja, ki so mu še ostala je hotel prebiti in končati med gobavci. Sedaj prihaja poročilo, da ga je smrt vzela iz kroga njegovih sotrpnikov, za katere je deloval in zaradi katerih je umrl.

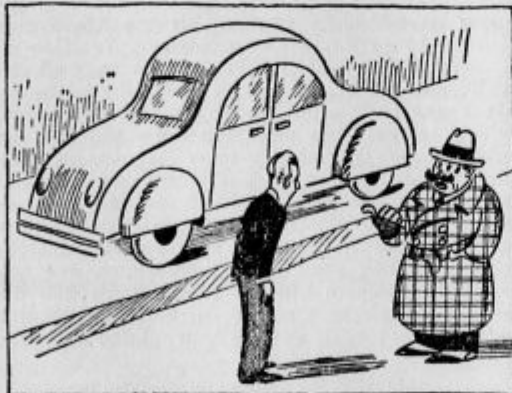
Dve tihotapski zgodbi

Že večkrat smo poročali, kako prebrisano hočejo tihotapci voditi za nos carinike. Cariniki pa, ki jih skušnja dela vsak dan modrejši, tihotapcem bridko otežujejo njihov posel. Zato si morajo tihotapci vsak dan izmišljati nove zvijače, če nečajo, da jih carinska oblast zgrabi, kakor zgrabi mačka miško. Zato prihajajo na dan vedno nove zvijače v obmejnih krajih.

Na avstrijsko-češki meji pri Dolnjem Temnevu je carinik nekega dne ustavil dobro oblečenega moža, ki je prihajal z avstrijske strani. Odločnih korakov se je tuji gospod približal češkemu cariniku, potegnil iz žepa svoj potni list, odpel svojo suknjo in pokazal, da nima nič s seboj, kar bi zanimalo carinika. Vse to je storil kot ljubezniv gospod, ki hoče cariniku olajšati delo in pospešiti preiskavo. Carinik je dobil najboljši vtis. Gospodov potni list je bil v redu, v kovčegu ni bilo nič sumljivega. Ko je uradnik dobrotnega gospoda potapljal še po prsih in po žepih, je uvidel, da je mož res pošten. Češki carinik je že prijazno salutiral gospodu in se od njega poslovil, ko je naenkrat zapazil, da ima prijazen gospod zelo močno razvite roke nad komolcem. Carinik, ki ga očividno zanima boks in rokoborba, je sprevidel, da bi take mišice, kakršne imajo gospodove roke, ne delale sramote niti Schmelingu, niti drugim junakom močnih rok. Zato je po prijaznem pozdravu še enkrat poklical gospoda nazaj in mu čestital njegovi izredno močni muskulaturi, katero si je iz radovednosti hotel še sam ogledati. Prijazno pa vendar uradno je poprosil gospoda, naj sleče svojo gosposko suknjo, da bo videl vsvo njegovo sliko v rokah. Sprito uradnega nastopa se gospod kajpada ni mogel upirati in je razkril svoje mišice, ki pa niso bile pristne. Mesto mišice je namreč imel celo mno-

žico majhnih zavojčkov saharina, ki so bili pritrjeni na roki, da bi na ta način sladko prepovedano blago lažje vtihotapil iz Avstrije na Češkoslovaško.

Podobno se je zgodilo na holandski meji dvema Holandcem, ki sta potovala iz Nemčije na Holandsko. Oba sta imela novo obleko in lepe elegantne suknje, katere so se jima zelo prilegale. Samo v ramah sta bili obe suknji nekam pomečkani in slabo narejeni. Uradniku se je čudno zdelo, da bi mogel krojač, ki zna tako lepo šivati obleko, narediti tako slabe rame. Zato se je začel zanimati za pogrešno zanikanega krojača in je našel v rami skrivališče, v katerem so bile skrite devize za več tisoč nemških mark. Te sta gospoda hotela iztihotapiti na Holandsko. Carinikova prebrisanost pa jima je to preprečila.

»Po čem spoznaš, kaj je pri tem avtomobilu spredaj in kaj zadaj?«
»Po soferjevi čepici.«

Takole v Kaliforniji obirajo hmelji

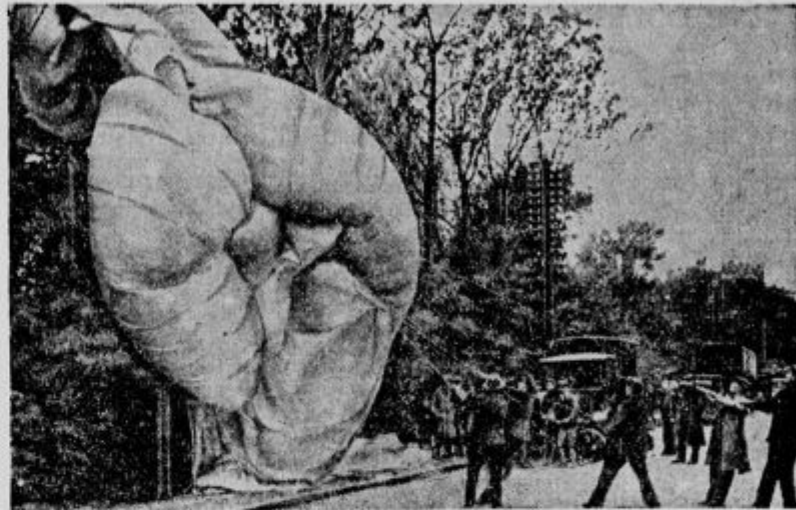
Otroškega roparja izdala pisava

Znano je, da je ameriška policija prijela Nemca Richarda Hauptmanna, ker je bil osumljen, da je on ugrabil Lindberghovega otroka ter potem dobil izplačano veliko vsoto denarja, da bi otroka vrnil, česar pa mož ni storil. Otroka so pozneje našli mrtvega. Hauptmann je trdovratno tajil, da bi bil on v kakršnikoli zvezi z otroškim ropom. Trdil je, da mu je bankovec, po katerih so ga dobili, dal neki njegov znanec. Sedaj pa imajo v rokah neovrgljiv dokaz, da je Hauptmann res pisal grozilna pisma Lindberghu ter od njega izsiljeval denar ter da je vsled tega Hauptmann neposredno organiziral in izpeljal otroški rop.

Hauptmanna so dali v roke znanemu grafiču Osbornu. Ta je primerjal pisavo na tistih pismih s Hauptmannovo pisavo. Toda Hauptmann je v zaporu pred Osbornovimi očmi znal tako prenameriti svojo nekdanjo pisavo, da bi Osborn nikakor ne mogel ugotoviti enakosti obeh pisav. Zaradi tega se je Osborn z dov-

erjem policije poslužil drugih sredstev. Po Osbornovem mnenju nihče ne more pri dojetrajnem pisanju trajno prenamerjati svoje pisave. Zato je Osborn narekoval Hauptmannu cele strani in Hauptmann je moral po narekovanju pisati, da je bil nazadnje že ves utrujen in izčrpan. To Hauptmannovo pisavo je sedaj Osborn primerjal s pismi, katere je prejemal Lindbergh in ugotovil, da je oboje pisala ista roka. V nekaterih besedah se je Hauptmannu še posrečilo, da je prikril svojo pravo pisavo, v drugih pa tega ni več mogel. To je tudi jasno. Če kdo poskuša pisati na način, ki ni njegov, tega ne bo trajno vzdržal. Vedno bo eno ali drugo besedo zapisal po svoje. Tako je Osborn doglal, da je besede »Baby«, »Money« in »The« pisal prav na isti način sedaj, kakor poprej. Tudi nekatere črke so popolnoma take ko v pismih.

Osborn trdi, da je s tem Hauptmannova krivda neovrgljivo dokazana.

Zrakoplov, ki je pobegnil in bil ujet. Pritrjen balon angleške armade se je v viharju odtrgal in ušel. S seboj je nosil vso posadko, ki si eveda ni mogla pomagati. 1000 m visoko ga je neslo 100 km daleč. Nazadnje se je balon zapletel v neko telefonsko napeljavo, kar ga je ustavilo. K sreči ni bil ranjen nihče.

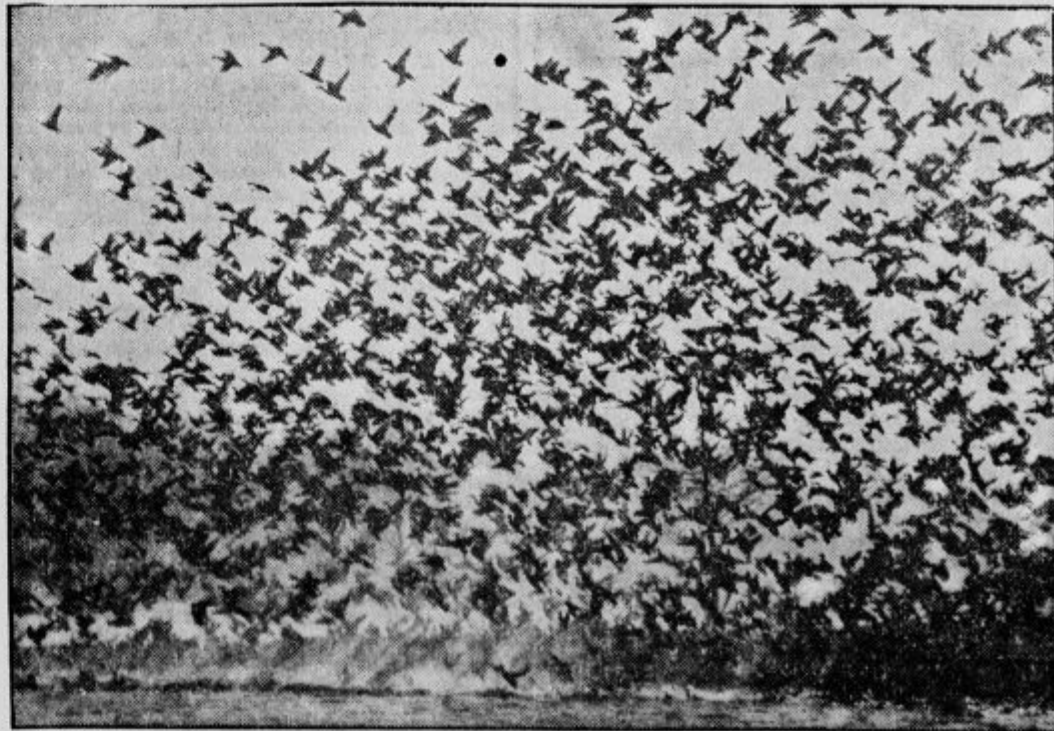

Irski polkovnik Fritzmaurice, ki je znan letalec, je napovedal, da bo na svojem letalu sam preletel v Avstralijo in potokel rekord Angleža Scotta. V petek je res odletel iz Londona, a se je moral vrniti, ker se mu je pokvaril stroj.

Od kneza do duhovnika

Te dni je umrl v Rimu 68 let stari knez Aleksander Volkonskij. Rojen je bil v Petrogradu, kjer je dokončal pravno fakulteto in vojaško akademijo. V mlajših letih je bil častnik ruske carske armade, iz katere pa je izstopil kot generalštabni polkovnik in častnik carjeve telesne straže. Ob izbruhu svetovne vojne je bil vojaški ataše pri ruskem poslanstvu v Rimu. Tam je tudi ostal po razpadu ruskega carstva. Posvetil se je znanstvenemu delovanju ter je na papeževem orientalskem zavodu poučeval ruski jezik in rusko literaturo. Njegova globoka pobožnost, ki ga je pripeljala v naročje katoliške Cerkvi, je bila tolika, da je skoro vsak dan prejel sv. obhajilo. Zato ni čudno, da je njegova zadnja želja bila, sam postati duhovnik. L. 1930 je bil kot 64-letni mož posvečen za duhovnika po vzhodnem uniatskem obredu. Z veliko ljubeznijo je skrbel za ruske izseljence. V zadnjem letu svojega življenja je pisal zgodovinsko apologetično delo: »Katoličanstvo in verska izročila vzhodne cerkve.« Bil je svetel zgled duhovnika, ki je zvest obenem sveti katoliški cerkvi in častitljivim ruskim običajem.

Lovski raj v Ameriki

Na obrežju Washingtonskega jezera se je zaredilo toliko divjih gosi, da skoro zatemne nebo, če vse nenadoma vzlete.

Najstarejši človek na svetu

Iz Moskve poročajo, da so v neki vasi blizu Batuma našli človeka, ki je 154 let star. Piše se Kijota. Če je vse to res, je ta Kijota najstarejši človek na svetu.

Pozabljeni darovi

Ko so pred kratkim revidirali blagajno varšavskega mestnega dobrodelnega urada, so našli v njej zapečaten zabojček, v njem pa velike vsote papirnatega denarja, srebrnih novcev, pristanov in drugih dragocenosti. Šele sedaj so dognali, da so to darovi varšavskih meščanov iz l. 1920.

Ko so l. 1920 ruski boljševiki prodirali v zmagovitem pohodu proti Varšavi in je bila mlada Poljska v nevarnosti, so Poljaki vseh slojev darovali velike vsote denarja in dragocenosti poljski državi in blagajni, da bi mlada Poljska imela sredstev za boj proti Rusom, kateri so grozili mladi poljski svobodi. Te darove je med drugimi pobirala tudi mestna dobrodelna blagajna. Toda teh darov poljski državni zaklad nikdar ni videl. Mestni urad je namreč pozabil na te darove; izpočetka menda zato, ker je bil strah pred boljševiki tako velik, pozneje pa zato, ker je bilo veselje nad poljsko zmago tako veliko. Sedaj so te darove slučajno našli. Toda poljski bankovci, ki so bili darovani in ki jih je bilo za silno velike vsote, so že zdavnaj brez vrednosti. Zato je sedaj poljsko finančno ministrstvo moglo dobiti le pred 14 leti darovano srebro in druge dragocenosti.

Kaj je požrla koza

Kaj zmore kozji želodec, je te dni ugotovil neki kmet v Šleziji. Večkrat se je dogajalo, da je iz njegove hiše kaj izginilo, pa ni bilo možno vedeti kdo je tat. Nekega dne je izginila tudi dragocena zlata ženska ura. Pred kratkim so v Stari Bistrici v Šleziji, kjer je ta kmet domna, imeli žegnanje. Ob tej priložnosti je morala vsaka hiša imeti pečenko. Kmet je zaklal svojo kozo. V njenem želodcu pa je našel ne le pogrešano žensko uro, ampak še marsikaj drugega: za 1.20 marke kovanega drobiža, 30 kovaških žebeljev, do 8 cm dolgih, 20 žičnatih štekljev, težkih do 100 gramov, 12 vijakov, težkih 200 gramov, veržico z uro, več steklenih črepinj in drugih drobnarij, kar je tehtalo najmanj 700 gramov.

